

Šiame
numeryje
skaitykite

3 psl.

Melžėjų varžytuvėse
sąžiningas ūkininkas
lydėjo sėkmę

Su šypsena ir atviru
žvilgsniu — per
gyvenimą

Didžiuojasi savo kilme

4 psl.

Jiems liepa — neeilinių
gimtadienių mėnuo

5 psl.

2016 m. II ketvirčio
geriausieji ūkininkai
pagal skirtingas
superkamo pieno
kiekio grupes

Be svajonės — nei darbo
džiaugsmo, nei dainų

8 psl.

„Žemaitijos pieno“
valdyba sveikina

Pirmūnės pieną melžia žemaičių bendrovei

Ūkių, bendradarbiaujančių su „Žemaitijos pieno“ bendrove, melžėjos, pasiekusios varžytuvėse puikių rezultatų — Loreta Razmienė, Nijolė Daniuvienė ir Zita Černiauskienė su Žaliavos pirkimo direktoriumi Mindaugu Čėjausku ir vadybininke Nijole Lekiene.

Šiųmetis konkursas „Geriausieji melžėjai-2016“ prasidėjo Žemaitijoje. Nuo ankstyvo ryto į Skuodo rajono Notėnų seniūnijos Prialgavos kaimą, kur išsikūręs Danutės ir Ričardo Jakumų pieno ūkis, skubėjo geriausios melžėjos, jas palaikančios komandos ir konkurso rėmėjai.

Malonu pastebėti, kad iš septynių dalyvių, dvi — Loreta Razmienė ir Nijolė Daniuvienė darbuojasi M. Beniušio, o Zita Černiauskienė — Danutės Jakumų

mienės ūkiuose, kurie pieną tiekia „Žemaitijos pieno“ bendrovei.

(Nukelta į 2 psl.)

SVEIKINAME

geriausius birželio mėnesio ūkininkus pagal skirtingas superkamo pieno kiekio grupes

Pirmoje grupėje

(per dieną parduoda nuo 50 iki 199 kg natūralaus pieno)
Rūta Kleinauskienė — Gėsalų k., Aleksandrijos sen., Skuodo r.

Antroje grupėje

(per dieną parduoda nuo 200 iki 499 kg natūralaus pieno)
Viktoras Sidabras — Pakalupio k., Viešnių sen., Mažeikių r.

Trečioje grupėje

(per dieną parduoda nuo 500 iki 999 kg natūralaus pieno)
Irena Balčiauskienė — Degučių k., Ž. Naumiesčio sen., Šilutės r.

Ketvirtoje grupėje

(per dieną parduoda nuo 1000 iki 1999 kg natūralaus pieno)
Petras Skrodenis — Vėluikių k., Skaudvilės sen., Tauragės r.

Penktoje grupėje

(per dieną parduoda nuo 2000 kg ir daugiau natūralaus pieno)
Vitoldas Norkus — Lukošaičių k., Gruzdžių sen., Šiaulių r.

Geriausio ekologiško pieno gamintojas

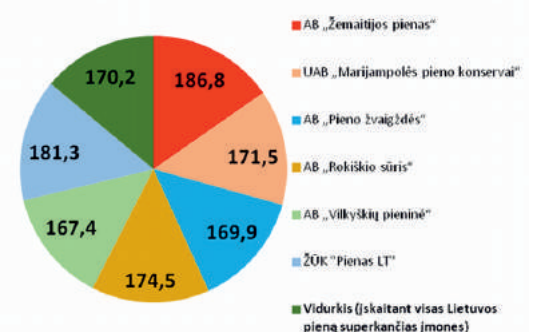
Pranciškus Razutis — Balsėnų k., Veiviržėnų sen., Klaipėdos r.

Apie pieno sektoriaus būklę Europoje ir Lietuvoje

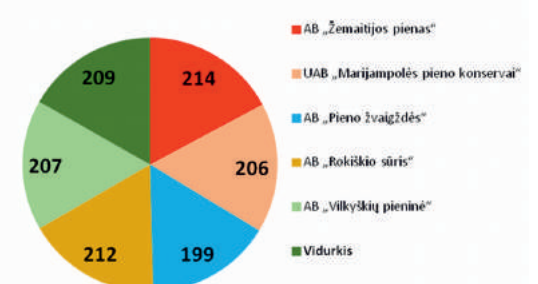
2016 m. birželio mėnesį Lietuvoje pieną supirko 59 įmonės
Informacija apie mokėtą pieno supirkimo kainą 2016 m. birželio mėnesį

Eil. Nr.	ES valstybė narė	PVM tarifai	
		pieno produktams, (%)	perkamam žaliaviniam pienui, (%)
1	2	3	4
1	Jungtinė Karalystė	0	0
2	Vokietija	7	7
3	Estija	20	20
4	Latvija	21	21
5	Lietuva	21	21
6	Lenkija	5 ir 8	5
7	Prancūzija	5,5	5,5
8	Italija (*standartinis 10%, o 8,8% kompensuoja valstybė)	4	*1,2
9	Nyderlandai (Olandija)	6	6

Vidutinė 2016 m. birželio mėn. įmonės mokėta kaina už natūralų pieną, be nuoskaitų (Eur už t)

Natūralaus pieno kaina 2016 m. birželio mėn. mokėta pieno gamintojams, parduodantiems daugiau kaip 40 t pieno per mėnesį, (Eur už t)

Pirmūnės pienu melžia žemaičių bendrovei

(Atkelta iš 1 psl.)

Ūkio šeimninkei — tokios varžytuvės ne naujiena. Jas savo ūkyje organizavo 2007 metais. Ten pati konkurso jaudulį išbandė, o vėliau ir respublikinėse varžytuvėse dalyvavo.

Paklaustas, kuo skiriasi melžėjų varžytuvės Žemaitijoje ir Aukštaitijoje, LSMUVA Josifo Taco Melžimo mokymo centro vadovas ir ver-

Ir konkurso dalyvės, ir jas palaikančios komandos su nekantrumu laukė varžytuvių rezultatų. Apibendrinęs juos, vertinimo komisijos pirmininkas dr. S.Tušas, nutarė dar padidinti įtampą, vardinamas konkursantes nuo galo. Juo artyn prizininkių, juo labiau kirbėjo nuojauta, kad „Žemaitijos pienui“ melžiančios moterys bus tarp lyderių. Taip ir atsitiko. Iš M.Beniūšo ūkio, bendradarbiaujančio

bendruojama.

Žinoma, svarbu dėmesys ir įvertinimas. Visos konkurso dalyvės gausiai apdovanotos rėmėjų dovanomis. Renginį taip pat rėmė savo gardžiais produktais „Žemaitijos pieno“ bendrovė, o Žaliavos pirkimo direktorius Mindaugas Čekauskas tvirtai spaudė ranką ir įteikė dovanas ne tik varžytuvių nugalėtojai L.Razmienėi, bet ir aukštų rezultatų pasiekusioms Z.Černiauskienei ir N.Daniuvienei. Konkurse „Geriausio melžėjų – 2016“ dalyvavo ir ūkių — „Žemaitijos pieno“ partnerių — atstovai, melžėjas palaikė Žaliavos pirkimo vadybininkai Jurgita Zaboraitė, Jolanta Lekienė ir Martinas Markevičius.

Daug gerų žodžių tarta konkursą rengti jų ūkyje sutikusiems Danutėi ir Ričardui Jakumams.

Šeimnininkai prisipažino, kad jie visuomet neabejingi naujovėms, nuolat dalyvauja mokymuose, seminaruose. LŽUKT Skuodo biuro gyvulininkystės konsultantė Karolina Mitkuvienė pastebėjo, kad drauge įgyvendintas ne vienas inovatyvus projektas, todėl rezultatai puikūs. Ūkininkai dalyvauja kasdienėje pieno mėginių atrinkimo tvarkoje. Jų karvių bandos pienas

Danutė ir Ričardas Jakumai.

— aukščiausios kokybės, o pienu davės sveikos.

„Kūrėmės beveik nuo nulio“, — pripažįsta D.Jakumienė, į Skuodo kraštą atvykusi iš Jurbarko.

Prialgavos kaimas — sutuoktinio Ričardo tėviškė. Pradėjo ūkininkauti, turėdami vieną karvutę, žemės gavo iš tėvų, o vėliau ir patys įsigijo. Dabar sodyba akį veria savo gražumu, o ūkis stiprėjo, puoselėjamas darbščios šeimos rankomis. Ūkininkai dalyvavo ir europinėse paramos programose: Pieno, Nitratų direktyvų, Žemės ūkio valdų modernizavimo programoje.

Ūkis per savo gyvavimo 20-metį tapo moderniu ir pirmaujančiu. Tai liudija jaukus gyvenamojo namo svetainėje pagarbioje vietoje saugomi apdovanojimai.

Net du kartus — už 2012 ir 2014 metus — tradicinėse geriausių ir lojaliausių „Žemaitijos pienui“ žemdirbių šventėse Klaipėdoje pelnyta nominacija „Už didžiausią produktyvumą“. 2013 metais Žemės ūkio ministerijos surengtame konkurse „Pažangiausias gyvulininkystės ūkis“ nuskinti laurai ir gau-

ta padėka už nuoširdų darbą, plėtojant pieninę gyvulininkystę bei diegiant inovatyvias technologijas ūkyje, laimėta Lietuvos galvijų veisėjų asociacijos įsteigta nominacija „Geriausio karvių banda – 2015“ (pagal pieno riebalų ir baltymų sumą). Ūkis yra dalyvavęs ir „Metų ūkio“ konkurse, kur 2007 metais laimėta trečioji vieta.

Jakumai — bendruomeniški žmonės ir už tai yra pelnę ne vieną padėką, ypač už paramą organizuojant vasaros šventes.

Danutė ir Ričardas užaugino trejetą sūnų. Du iš jų pasirinko žemdirbiškas profesijas Aleksandro Stulginskio universitete. Mariui prie širdies — agronomijos mokslai, o Mantvydas pasuko į naująją universiteto programą — sumaniąją gyvulininkystę. Trečioji Jakumų atžala — Giedrius — bandė laimės ieškoti užsienyje, bet pastaruoju metu ten jo netraukia.

Bepigu bet kokius darbus nu-dirbti, kai šeimoje tiek vyrų. Jie be didelio vargo prišienauja puikių pašarų, be to, kukurūzus ir žolę deda į silosą.

Ar vien tik darbais gyvi ūkininkai? Toli gražu — ne. Sutuoktiniai pasikeisdami nevengia išvykti į užsienį, kur ne tik galima pasižmonėti, bet ir naujovių pasisemti. Lankytasi Airijoje, Italijoje, Portugalijoje.

Sūnus Mantvydas ne tik mėsinis sementalių veislės galvijus augina, bet ir aktyviai sportuoja. Jis rankų lenkimo varžybose Lietuvoje yra pelnęs trečiąją vietą, o universitete — neįveikiamas.

Darni ir darbšti šeima, sukūrusi pažangų ūkį, dabar gali džiaugtis ne tik patys savo darbo vaisiais, bet ir pasikviesti kitus į žemdirbiškas šventes. Viena iš tokių — nuotaišingos melžėjų varžytuvės, kur ant stalų netrūko gardumynų, o šventės dalyvius linksmino kvietiniai muzikantai.

Jauki Danutės ir Ričardo Jakumų sodyba.

tinimo komisijos pirmininkas dr. Saulius Tušas pastebėjo, jog rezultatus nulemia meistriškumas ir žinios.

„Melžėjai, varžytuvėse dalyvaujantys ne pirmą kartą, mažiau jaudinasi, be to, stengiasi nedaryti ankstesnių klaidų, todėl ir jų rezultatai būna geresni, ypač tai pastebiu Pagėgiuose“, — sakė S.Tušas.

Pasak vertinimo komisijos pirmininko, patikimai dirbanti melžėja — didelis garantas, kad pieno kokybė bus gera, nes nuo jos stropumo ir atsakomybės labai daug kas priklauso.

Prasidėjus varžytuvėms, melžėjų septynetukas pademonstravo teisingą, kaip pasirengę darbui (apanga, švaros ir higienos paaisymas), kaip pasiruošę melžtuvą, po to pusiau automatizuota melžimo sistema turėjo pamelžti karvę jos stovėjimo vietoje, atsakyti į 20 klausimų testą.

Teisėjai įvertino, ar dalyvės viską atliko ne tik pagal taisykles, bet ir per tam tikrą rungtį skirtą laiką. Nustatytas somatinių ląstelių skaičius piene, įvertintas jo kiekis ir švarumas.

Susumuojant rezultatus, S.Tušas pasidžiaugė, kad pastaruoju metu požiūris į pieno kokybę yra stipriai pasikeitęs. Ūkininkai supranta, jei melš kokybišką pienu, o banda bus sveikesnė, iš karvių gaus daugiau riebesnio ir baltymingesnio pieno.

su „Žemaitijos pienu“, N.Daniuvienė laimėjo ketvirtąją vietą, o L.Razmienė tapo nugalėtoja. Trečioji vieta atiteko šeimnininkų Jakumų ūkio melžėjai Z.Černiauskienei.

L.Razmienė, nors ūkyje darbuojasi tik 1,5 metų, konkurse pademonstravo geriausias teorines ir praktines žinias bei įgūdžius. „Kadangi dalyvavau tokiose varžytuvėse pirmą kartą, labai jaudinausi, nes viduje kirbėjo abejonės ir nepasitikėjimas. Atrodė, kad kitos konkursantės už mane moka geriau“, — pripažino varžytuvių debutantė. Ji pastebėjo, kad tokie konkursai — puiki proga įvertinti savo klaidas, sužinoti, ką reikia daryti geriau, be to, praplečiamas akiratis, maloniai tarpusavyje pa-

Melžėjų varžytuvėse sąžiningas ūkininkes lydėjo sėkmė

Utenos rajono Sudeikių seniūnijoje ūkininkų Daivos ir Artūro Vitkūnų pienininkystės ūkyje surengtose melžėjų varžytuvėse dalyvavo šešios melžėjos iš Utenos ir Ignalinos rajonų.

Dvi iš jų — Jurgita Stankevičienė ir Rūta Daukševičienė — atstovavo savo ūkiams, bendradarbiaujantiems su „Žemaitijos pieno“ bendrove. Jas šiose varžytuvėse lydėjo sėkmė.

Geriausių melžėjų konkurse pir-

mąją vietą pelniusi vyžuoniškė Jurgita Stankevičienė šypsojosi: anot jos, su rimtomis konkurentėmis, kurios yra dalyvavusios net respublikiniuose konkursuose, varžytis nebuvo lengva. Lyderė parodė geriausias ne tik praktines, bet ir teorines žinias.

Tik vienu balu nuo pirmūnės atsiliko Rūta Daukševičienė, pelniusi antrąją vietą.

Svarbu pažymėti ir drauge su nugalėtojomis pasidžiaugti jų stropiu darbu, nes šios moterys, dar

ir atstovaudamos savo ūkiams, kurie pieną tiekia „Žemaitijos pieno“ bendrovei, pademonstravo atsakingą požiūrį į sąžiningą partnerystę su žemaičių pieno perdirbėjais.

Tradiiciškai renginį rėmė „Žemaitijos pienas“ ir Lietuvos pieno ūkių asociacija, o varžytuvių šventėje dalyvavusi „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkė Aistė Sabaliauskaitė pasveikino J. Stankevičienę ir R. Daukševičienę su gražiu laimėjimu bei joms įteikė dovanėlius.

Geriausios varžytuvių melžėjos Jurgita Stankevičienė ir Rasa Daukševičienė.

Su šypsena ir atviru žvilgsniu — per gyvenimą

Pažvelgus į Telšių rajono Kaunatavos krašte įsikūrusią Rasą Momkienę, atrodo, kad ši moteris per gyvenimą keliavo be didelių rūpesčių.

Rasa Momkienė.

Algirdas Dačkevičius

Anaipatol. Pasirodo, spindinčios akys ir šypsena padeda užmaskuoti daugelį jai likimo siųstų kirčių. Jie, matyt, Rasą nuo mažumės grūdino ir pratino prie vis

naujų iššūkių.

Moters tėviškė — Staurylių kaimas Tryškių seniūnijoje. Jau vienerių metų ir aštuonių mėnesių mergaitė su broliuku dvyniu Rolandu neteko tėvo. Rasa atsidūrė tuomečiame internate Telšiuose (dabar — Vaikų globos namai).

Kurį laiką mokėsi Trečiojoje vidurinėje mokykloje, o mamai nusipirkus sodybą Kaunatavoje, į šio miestelio aštuonmetę pargrįžo mokslų tęsti. Po to pasuko į Kauno profesinę technikos mokyklą. Ją baigusi, galėjo šiame mieste dirbti dirbtinio pluošto gamykloje kontroliere, bet tuo mergina nesusižavėjo ir parvyko į Telšius. Čia kurį laiką dirbo geležinkelio stoties kasininke.

Rasa prisimena, kad nuo mažumės jai gyvulėliai nebuvo svetimi. Mama dirbo fermose, melžė karves ir prižiūrėjo veršelius, o dukra visuomet buvo šalia ir jai padėdavo. Todėl ir savarankiškai pradėti ūkininkauti Rasai nebuvo naujiena. „Mama davė vieną karvę, o vėliau labai padėjo „Žemaitijos pieno“ bendrovė: suteikė paskolą, už kurią įsigijome daugiau piendavių. Vėliau dar dėl paskolos kreipėmės į „Žemaitijos pieną“. Bendrovė mūsų nenuvylė, todėl ir mes jos stengiamės nenuvilti — jau 28-erius metus bendradarbiaujame“, — šypsodamasi pasakojo Rasa.

Ūkininkė iš Pakalniškių kaimo prisimena ir kitus nelengvus žingsnius. Iš bendrovės, kuriai Rasa vadovavo, pavyko nusipirkti buvusią ūkio fermą. Šiuo metu ji rekonstruota ir moderni: su pieno

linija ir pieno bloku.

Žinoma, reikėjo kažkur gyventi. Žvilgsnis nukrypo į keturių šeimų ūkio gyvenamąjį statinį. Jį išsipirko iš gyventojų ir ėmėsi remonto.

Dabar namas neatpažįstamai pasikeitęs. Kadangi pakankamai erdvus, po vienu stogu įsikūrė sūnus Darius su šeima. Jis — jaunas ūkininkas ir didžiausias mamos ramstis.

Kitas sūnus Audrius labiau buvo linkęs į mokslus, Vilniuje įgijo ne tik aukštojo mokslo bakalauro diplomą, bet ir baigė magistrantūrą. Sostinėje su šeima ir gyvena.

Ūkis dalyvavo europinėse paramos programose. Pieno ir Nitratų bei Žemės ūkio valdų modernizavimo, todėl šiuo metu nejaučiamas nei pieno įrangos, nei žemės ūkio technikos stygius.

Rasa užsiminė, kad, pablogėjus sveikatai, būtų neįmanoma išsiiversti be sūnaus Dariaus paramos. Taip pat turi ir samdomų darbuotojų — melžėją Vitaliją ir fermos darbininką Jurijų, kuriuos už sąžiningą darbą gali tik pagirti.

Ūkis dalyvauja kasdienėje pieno mėginių atrinkimo tvarkoje, o už kokybišką pieną „Žemaitijos pieno“ bendrovė moka priedus.

„Džiaugiuosi Rasos entuziazmu ir ryžtu kuo geriau darbuotis pieno ūkyje. Ji yra viena iš patikimiausių mūsų bendrovės partnerių“, — sa-

kė „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkas Valdas Adomauskas.

Ūkininkės karvių bandoje — Lietuvos juodmargės, o banda kontroliuojama. Ūkininkė priklauso Lietuvos galvijų veisėjų asociacijai, kuri rengia išvykas pasisemti patirties į užsienį. Rasa 2011-aisiais su grupe bendraminčių vyko į galvijų parodą, surengtą Prancūzijoje.

Rasa rūpinasi savo piendavių bandos gerove, sveikatingumu ir produktyvumu. Ganyklos — netoli sodybos, o pašarų prisiruošia savo jėgomis. Juos ruluoja, be to, augina pašarams ir grūdinių kultūrų.

Be visų rūpesčių ir darbų, Rasa stengiasi savo gyvenimą prašviesinti įvairiomis kelionėmis. „Esame susibūrę į ketveriukę ir drauge mėgstame leisti laisvalaikį“, — pasakojo Rasa apie šaunų bičiulių ūkininkų būrelį.

Jau lankytasi Izraelyje, laukia kelionė į Turkiją, taip pat smagu papramogauti ir Lietuvoje. Moterys netrukus baidarėmis pasileis Virvytės upe.

Nuoširdi ir praktiška Rasa nuo savo gyvenimo tarsi braukte nubraukia užklystančius tamsesnius debesėlius ir žvelgia į ateitį skvarbiu žvilgsniu, kurį dažniausiai lydi šypsena.

Didžiuojasi savo kilme

Lidija ir Bronius Mačiuliai pagarbioje vietoje saugo „Kupiškėnų enciklopediją“ ir solidų akademinį leidinį „Tauragnai“.

Tai knygos, susijusios su Lidijos ir Broniaus kilme. Pasak Lidijos, jos senelis Antanas Barzdžiukas buvo garsus piršlys. Jis net įžymiojo etnografo Balio Buračo knygoje aprašytas.

Virbališkių kaimas — Lidijos tėviškė, o namas, kuriame Mačiuliai dabar gyvena, mena 1938 metus. Žinoma, rekonstruotas. Broniaus tėviškė — Tauragnai. Jo artimieji irgi toje solidžioje knygoje apie Tauragnus aprašyti.

Lidija — ikimokyklinės pedagogikos specialistė: yra dirbusi vaikų darželyje, mokykloje, o dabar — bibliotekoje. Ją labai traukė etnokultūra ir muzika, to pamilti mokė ir mažuosius kupiškėnus. Lidija ir savo atžalas — dukrą Ingridą ir sūnų Marių — buvo į etnografinį kolektyvą įtraukusi. Už puikiai rengiamus pasirodymus dovanų etnog-

rafinę kelionę net į Paryžių pelnė.

Broniui gyvenime teko visokio amato imtis: dirbo fermų mechaniku, kiaulių fermos vedėju, kolūkio laukininkystės padalinio vadovu. Vėliau dėl sveikatos problemų sėdo prie automobilio vairo. Subyrėjus kolūkiui, mokykloje darbavosi ūkvedžiu. O 1992 metais nutarė savarankiškai ūkininkauti.

Vienas iš pirmųjų Kupiškio rajone įsigijo žemės pagal Valstiečių ūkio įstatymą, pačiu laiku spėjo atsikelti žemės iš tėviškės. Žmona, pasidalinusi su broliu, dar savo žemės gabalą pridėjo.

„Pradėjau ūkininkauti nuo savadarbio traktoriuko, neišsiverčiau be arklinių grėbiamosios ir šienapjovės“, — prisiminė nelengvą ūkininkavimo pradžią Bronius.

1995 metais pasistatė tvartą su daržine ir garažu. Iš europinių pa-

ramos programų dalyvavo tik Nitratų direktyvoje, o šiaip šeima viską susikūrė savo rankomis.

Bronius užsiminė, jog jis nuo mažumės nebijojo darbo, o karvutę išmoko melžti būdamas septynerių metų pas močiutę.

Vaikai — irgi darbštūs. Sūnus Marius ūkininkauja. Jis augina grū-

dines kultūras. „Per pavasario sėją sėdam į traktorių — dvejetainį užtenka visus darbus įveikti“, — džiaugiasi tėvas.

Dukra Ingrida šiuo metu augina savo atžalą — vienerių metų Ugnę. Ji su vyru įsikūrusi Kaune.

Lidija ir Bronius džiaugiasi, kad turi puikius kaimynus Vilią ir Vidą Vil-

kus. Nešeniai kruiziniu laivu jie keliavo į Švediją. O šiaip kaimynai draugiškai išleidžia vieni kitus pakeliauti, nes žino, kad tuo metu ūkiai bus rūpestingai prižiūrėti. Jau nystėje Bronius mėgo ir pažvejoti. Tauragno ežere buvo net 1,70 m ungurį ištraukęs, o dabar jam labiau prie širdies — grybavimas.

Lidija ir Bronius Mačiuliai su dukra Ingrida ir anūkele Ugne.

Jie švenčia neeilinį gimtadienį!

40 metų sukako **Sauliui Vilkeliui** iš Ukmergės rajono Sesikų seniūnijos Petronių kaimo.
50 metų gimtadienius pasitiko Šilalės rajono Struikų kaimo ūkininkas **Vaidotas Kiniulis**, Šilalės rajono Kaltinėnų seniūnijos Sodalės kaimo ūkininkas **Eugenijus Gedminas** ir Mažeikių rajono Židikų seniūnijos Šilių kaimo ūkininkas **Viktoras Juzumas**.
60 metų sukako **Broniui Mačiuliui**, gyvenančiam Kupiškio rajone, Virbališkių kaime.
80 metų sukaktį pasitiko **Valerija Birutė Žiogienė** iš Klaipėdos rajono Dovilų seniūnijos Kiškėnų kaimo.
Jų pasveikinti atvyko „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo direktorius Mindaugas Čėjauskas, jo pavaduotoja Liudvina Skurdalienė, Lietuvos pieno ūkių asociacijos administracijos direktorė Rigilda Banienė, vadybininkai Donatas Viskontas, Aistė Sabaliauskaitė ir Vidmantas Bajarūnas.

Prie darbų — visi drauge

Užsukus į Juzumų sodybą, pasitinka prie šulinio rymanti svirtis, o ant kamino — plunksnas kedenantis gandas.

Ilona ir Viktoras Juzumai su vaikais Kristina ir Ignu.

„Nėra seniesiems gandrums vietos lizde, nes jame trejetas sparčiai augančių jauniklių, tai nieko nuostabaus ant mūsų namo stogo gandrą pamatyti“, — šypsodamasis pasitiko sodybos šeimininkas Viktoras. Pasirodo, kasmet tų pačių gandrų porėlė parskrenda į sodybą, įsikūrusią Mažeikių rajono Židikų seniūnijos Šilių kaime. Ir šeimininkai juos atpažįsta tik iš jiems vieniems žinomų raudonkojų „bruožų“.

Labai simboliška ši trauka. Ne tik paukščio, bet ir žmogaus. Šilių kaimas — Viktoro tėviškė, menanti čia gyvenusį tėvą Steponą, senelį Fortūnatą, taip pat ir prosenelius, apie kuriuos, jeigu prabiltų, galėtų papasakoti galingas šimtmečių audras atlaikęs ažuolas.

(Nukelta į 6 psl.)

Gitana ir Eugenijus Gedminai.

Tarp Žemaitijos kalvų

Kelelis, vedantis link Šilalės rajono Kaltinėnų seniūnijos Sodalės kaime įsikūrusių Gitanos ir Eugenijaus Gedminų sodybos, čia pakyla, čia nusileidžia, slėpdamasis tarp žaliuojančių Žemaičių krašto kalvų. Matosi, rūpestingai šeiminių prižiūrimas, akmenėliais grįstas, todėl jam nebaisios nei vasariškos liūtys, nei rudens darganos.

(Nukelta į 6 psl.)

Į ateitį žvelgia su perspektyva

Romualdos ir Vaidoto Kiniulių iš Šilalės rajono Struikų kaimo puoselėjamas modernus pienininkystės ūkis — tarsi iškalbi mūsų šalies vizitinė kortelė, įrodanti lietuviško darbštumo, atkaklumo ir sumanumo sukurtą stebuklą ant plyno lauko.

Iš tikrųjų lauke, kur vėjai uža-vo, prieš 21-erius metus buvęs miškininkas Vaidotas ir jo žmona Romualda padėjo pirmąjį sodybos kertinį akmenį. Ūkininkų pasiektais laimėjimais per du dešimtmečius džiaugėmės prieš metus, ruošdami straipsnį „Pienininkystei“.

(Nukelta į 7 psl.)

Vaidotas Kiniulis su žmona Romualda, „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo direktoriumi Mindaugu Čėjausku (dešinėje) ir vadybininku Vidmantu Bajarūnu.

Gyvenimas palankus sumaniesiems

Saulius Vilkelis su žmona Gražina.

Gražina ir Saulius Vilkeliai nuo pat jaunumės sukasi kaip įmanydami, kad tik geriau ir sėkmingiau įsitvirtintų gyvenime.

Šiuo metu Ukmergės rajone, Petronyse, įsikūrusi jauna šeima turi ne tik melžiamų karvių bandą, bet ir augina grūdinių kultūrų, netrūksta jiems ir kitokių darbų.

Sauliui žemdirbiškas gyvenimo būdas — ne naujiena. Jo tėveliai ūkininkavo Ukmergės rajone, o sūnus jiems buvo pagrindinis ramstis. Vėliau išvyko uždarbjauti į užsienį. „Dirbau Danijoje, Švedijoje pas ūkininkus, taip pat pašarų gamybos įmonėje, o vėliau nutariau sugrįžti į Lietuvą“, — prisimena Saulius.

(Nukelta į 6 psl.)

Ekologinio ūkininkavimo puoselėtojai

Neseniai savo 25-metį švenčianti Lietuvos ekologinės žemdirbystės asociacija (LEŽA) „Gaja“ vasaros konferenciją surengė viename įdomiausių ir stipriausių šalyje Valerijos Birutės ir Edvardo Žiogų ūkyje, sėkmingai bendradarbiaujančiame su „Žemaitijos pieno“ bendrove.

Valerija Birutė ir Edvardas Žiogai, įsikūrę Klaipėdos rajono Kiškėnų kaime, jau 20 metų ūkininkauja ekologiškai. Jie nuo pat ūkio įkurtuvių pradžios bendradarbiauja su žemaičių pieno perdirbimo įmone. Konferencijoje, be tradicinių lauko dienos renginių, ūkių apžiūros, pasveikinti šiemet

garbių gimtadienio sukakčių sulaukę ūkio šeimininkai Valerija Birutė ir Edvardas Žiogai.

Išlilmės prasidėjo šv. Mišiomis, kurias Gargždų bažnyčioje aukojo kanauninkas Jonas Paulauskas.

(Nukelta į 6 psl.)

Valerija Birutė Žiogienė su vyru Edvardu.

2016 m. II ketvirčio geriausieji ūkininkai pagal skirtingas superkamo pieno kiekio grupes:

Aloyzas
Virketis

1-oje grupėje
(per dieną parduoda nuo
50 iki 199 kg
natūralaus pieno)
Žernių k., Ž.Kalvarijos
sen., Plungės r.

Skaidrūnas
Andriekus

2-oje grupėje
(per dieną parduoda
nuo 200 iki 499 kg
natūralaus pieno)
Natkiškių k., Natkiškių
sen., Pagėgių sav.

Danutė
Serapinienė

3-ioje grupėje
(per dieną parduoda
nuo 500 iki 999 kg
natūralaus pieno)
Kalnėnų k., Gadūnavo
sen., Telšių r.

Bronislovas
Jonikas

4-oje grupėje
(per dieną parduoda nuo
1000 iki 1999 kg
natūralaus pieno)
Kontaučių k.,
Žlibinų sen., Plungės r.

Tomas
Skierus

5-oje grupėje
(per dieną parduoda nuo
2000 kg ir daugiau
natūralaus pieno)
Varkalių k., Nausodžio
sen., Plungės r.

Karina
Mikalauskienė

Geriausia ekologiško
pieno gamintoja
Kaušėnų k.,
Nausodžio sen.,
Plungės r.

Be svajonės — nei darbo džiaugsmo, nei dainų

Vargiai užtektų vienos rankos pirštų suskaičiuoti, kiek profesijų yra išbandęs kaunataviškis Augustinas Martinukas. O kur dar neįkainojamieji „gyvenimiškieji universitetai“, kurių „diplomai“ dažnai viršija visus kitus.

Algirdas Dačkevičius

Pomėgis muzikai nepaleidžia visą gyvenimą

Augustinas — miesto vaikas, gimęs Telšiuose ir gyvenęs Spaudos gatvėje, prie Katedros. Pomėgi muzikai jautė nuo jaunumės, o tarnaudamas armijoje pamėgo groti gitara. „Grįžęs iš karinės tarnybos, buvau pakviestas groti į Telšių skaičiavimo mašinų gamyklos vokalinį instrumentinį ansamblį, kuriam vadovavo šviesaus atminimo meno vadovė Laima Vežikauskienė. 1972 metais pradėjau dirbti „Masčio“ trikotažo fabriko profsąjungos klubo meno vadovu. Tuo metu grojome jaunimui ansamblių „Smok“, „Kridensų“, „Bitlų“ kūrinis, — prisistatė Au-

gustinas šiemet balandžio 12-ąją išleistame kompaktiniame diske „Mūsų dienos kaip šventė“, kuriame net 20 dainų.

Vieną iš jų autorinę, sukurtą 1972-aisiais metais, girdėjo ir šiųmetės tradicinės geriausių ir lojaliausių „Žemaitijos pienui“ ūkininkų šventės dalyviai Klaipėdoje. Augustino daina „Džiugas“, skirta mitologiniam Telšių miesto įkūrėjui, gražiai papildė renginio scenarijų, nes šventėje darbuotojai kaip tik buvo vaišinami šio milžino garbei pavadintu DŽIUGO sūriu, kurį gamina „Žemaitijos pienas“.

Augustino muzikinėje biografijoje — ir koncertinės programos tuomečiame Telšių „Germanto“ restorane. Didžiulę įtaką tuo metu darė ansamblis „Nerija“. O dėl

sumanymo išleisti kompaktinį diską su populiariausiomis dainomis Augustinas ir visa jo šeima dėkingi kompozitoriui Vladui Klimui.

Per gyvenimo slenksčius
Muzikantai, ypač mažesniųjų miestų, niekuomet negyvena per tekluije. Žinoma, Augustinas ne tik koncertuodavo, bet ir dirbdavo. Tuometėje skaičiavimo mašinų gamykloje jis turėjo gerą mokytoją ir buvo įgijęs aukštą šeštąją šaltkalvio kategoriją. Vėliau darbavosi gelžbetonio konstrukcijų gamykloje. O kelias į ūkininkavimą tarsi savaime susiklostė. Tuomečio Kaunatavos sodininkystės ūkio direktorius Petras Žvirblis pakvietė Augustiną dirbti statybos inžinieriumi. Čia jam sekėsi gerai. Pastatė tris gyvenamuosius namus ir lėptjūvę, pats parodėdamas iniciatyvą ir sumaniai rizikuodamas.

(Nukelta į 7 psl.)

Pagarbioje vietoje saugomi apdovanojimai.

Augustinas Martinukas su meile rūpinasi piendavių banda.

Prie kaimo turizmo sodybos ganosi hailandų banda.

Šauni Martinkų šeimyna (iš kairės Karolis, tėvai Edita ir Augustinas, Viktorija ir Nerijus).

Gyvenimas palankus sumaniesiems

(Atkelta iš 4 psl.)

Jo žmona Gražina — ukmergietė. Ji taip pat buvo išvykusi laimės ieškoti užsienyje.

Savarankiškai ūkininkauti šeima pradėjo prieš 11 metų, didžiąją dalį iš jų bendradarbiauja su „Žemaitijos pieno“ bendrove.

„Iš pradžių ir aš padėdavau melžti karves, o šiuo metu dirbu preky-

bininke Ukmergėje, tai laisvo laiko ūkio darbams kaip ir nelieta“, — šypsodamasi sako Gražina.

Visi ūkininkavimo rūpesčiai gula ant Sauliaus pečių. Jam reikia ir karvutes melžti, ir sėti, ir pjauti, ir ruošti pašarus bei atlikti galybę kitų darbų.

Šeimoje — du sūnūs: Haroldas ir Benediktas. Haroldas — dešinioji tėvo ranka ir puikiai išmano visus

ūkio darbus. „Tikiuosi, kad jis bus ateityje geras ūkininkas“, — savo svajonę apie sūnų atskleidė tėvas.

Žinoma, jaunai šeimai svarbu atsipūsti. Jie buvo išvykę poilsiauti į užsienį, o Lietuvoje džiaugiasi dienele kitą pasilepindami pajūryje. Ateityje viliasi ir dar svetur pakeliauti, juk augantys sūnūs tėvus pavaduos.

Tarp Žemaitijos kalvų

(Atkelta iš 4 psl.)

„Ypač gražu būna, kai pražysta pienės, tada kalvos tarsi banguoja nuo jų geltonio“, — sako Gitana.

Jauki ir gyvenamoji aplinka. Pirmiausia pasitinka akmuo su užrašu „Gedminų sodyba“, netoli jo „stypso“ originalus dirbtinis gandrąs. „Čia jau sūnaus Ovidijaus kūryba“, — šypsodamasis sakė tėvas.

Ovidijus — didelis pagalbininkas prie visų darbų. Nuo jo neatsilieka ir sesuo Levutė, mokslus krimitusi Socialinių mokslų kolegijoje Telšiuose. Taip ir darbuojasi visa šeima, nieko nesamdo. „Geriau jau atliekamą pinigėlį savo vaikams, o ne svetimiems atiduoti“, — išmintingai sako Gitana.

O to pinigėlio niekuomet nebūna per daug. Šeimininkai pasakojo, kaip pienelį tiekė vienam nešažiningam kooperatyvui. Kaip besistengtų, pagal to kooperatyvo supirkėjus, pieno kokybiniai rodikliai visada buvo blogi, todėl ir apgailėtinai mokėjo už pieno

kilogramą. Tokia partnerystė su nešažiningu supirkėju vedė į pražūtį, ir šeimininkai nutarė ieškoti išeities. Pirmiausia kreipėsi į Šilalės rajono žemės ūkio skyriaus vedėją Algirdą Olendrą. Šis ir pasiūlė bendradarbiauti su „Žemaitijos pieno“ bendrove. Šiandien šeima dėkinga ne tik A.Olendrai, bet ir „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkui Vidmantui Bajarūnui, kuris palaiko dalykiškus ryšius su sodališkiais. V.Bajarūnas patenkintas ir ūkininkų karvių bandos pieno kokybiniais rodikliais. Gedminai dalyvauja kasdienėje pieno mėginių atrinkimo tvarkoje, o už kokybišką pieną gauna priedų.

Eugenijus pasakojo, kad čia ne tik jo, bet ir tėvų bei senelių tėviškė. Jis tikisi, kad Sodalės kaime ateityje ūkininkaus ir sūnus Ovidijus. Tai būtų jau ketvirtoji čia gyvenanti karta.

Praeitį primena dar tebestūksantis senasis namelis, jau apipuvusias sienojais. O dabartinį gyvenamąjį namą šeimininkas savo ran-

komis pasistatė.

„Pirkau vėjalaužų ir vėjavartų, o pjoviau dvitraukių pjūklą“, — pasakojo Eugenijus. Ir jaukią vasarinę virtuvę kieme pats susimeistravo. Žinoma, reikėjo ir senuosius ūkinius pastatus rekonstruoti. Kadangi šeimininkas moka ne tik medžio, bet ir mūro darbus, tai visi statiniai iškilo jam bepluśant. Žemė nors ir kalnuota, — jos našumo balas nedidelis, vistiek gerai, kad plyti gretimais sodybos. Ūkininkai savo jėgomis prisiśienauja pašarų, išsiversdami su savo technika.

Besiśnekućiuojant apie šeimininkų gyvenimą, paaiśkėjo įdomių sutapimų ir skirtumų. Ir vyras, ir žmona — iš ketvertuko, tik Eugenijus šeimoje augo su trimis seserimis, o Gitana — su trimis broliais. Eugenijaus viena sesuo Irena ūkininkauja Varniuose, o Gitanos — netoliese, gal už trijų kilometrų, — irgi ūkininkauja brolis Žydrūnas.

Prie darbų — visi drauge

(Atkelta iš 4 psl.)

Ne tik audras, o ir žaibo deginantį „spyritį“ atlaikęs. Sunkiai rasi medį, netgi ažuolą, kad žaibo kirtį užgydytų ir žaliuotų. O šis jau baigia savo „ronas“ paslėpti po žieve.

Viktoras prisiminė, jog senelis Fortūnatas Pirmajame pasauliniame kare dalyvavęs, o po Renavo dvaro reformos gavo 30 hektarų žemės. Tuomet buvo labai gausios šeimos — augo net 11 vaikų, tarp jų ir Viktoro tėvas Steponas, kurį tarybiniais laikais, tvarkantis dokumentus pasui, vietiniai valdžios biurokratai, peikdami ponus, prikibo net prie vardo!

„Užrašysim Stepas, o galūnę „ponas“ nubrauksime, nes koks tu ponas“, — suraitė trumpinį pasė. Taip Viktoro tėvas iš Stepono tapo Viktoru.

Viktoras užaugo su seserimi Benigna. Šiuo metu ji įsikūrusi Mažeikiuose. Iš pradžių ir jis miesto duonos buvo ragavęs — dirbo degalinėje Mažeikiuose. Pradėjęs ūkininkauti, prie savosios dalies dar žemės išsinuomuoja. Gerai, kai ji aplink sodybą, tai daug lengviau ūkininkauti. Žinoma, pradžia nelepino. Ir senąjį tvartą reikėjo rekonstruoti, ir gyvenamąjį namą. Bet visi sunkumai įveikiami, kai sukimbama drauge.

Nors žmona Ilona gimusi mieste, bet daugybę laiko praleido tame pačiame Šilių kaime pas senelę, todėl jai kaimo darbai buvo žinomi. Žinoma, iki padedant ūki-

ninkauti, ji labiau jautėsi miestietė. Mažeikiuose buvo baigusi profesinę technikos mokyklą, kur įgijo vaisių ir daržovių augintojos profesiją, darbavosi ir tuomečiame Mažeikių avalynės fabrike. „Iš pradžių kaip ir nieko nemokėjau, net karvės melžti“, — šypsodamasi prisimena pirmuosius įkurtuvių metus kaime moteris.

Dabar ne tik visus ūkinius darbus dirba, bet ir sodybą puoselėja. „Žinoma, ne viena, visi drauge kiekvieną lopinėlių gražiname, akmenis ritindami komponuojame“, — viso pokalbio metu stengėsi vienybę pabrėžti Ilona.

Viktoras — nagingas meistras. Jo rankoms ir išmonei priklauso sūpynės, o jaukią pavėsinę vyras sumeistravo, pakviesdamas į talką visus šeimos narius, kurie išgražino vidų. „Kibome su vaikais dažyti, o ir šiaip rankų sudėję nesėdėjome“, — pasakojo Ilona.

Ūkininkų karvių banda nėra didelė, bet ji prižiūrima rūpestingai ir su meile, todėl ir pieno kokybiniai rodikliai nepriekaiśtingi.

Ūkis dalyvauja kasdienėje pieno mėginių atrinkimo tvarkoje, o pieno kokybė puiki. Šis pienas yra pilamas į atskirą pienvežio talpyklę, nes iš jo gaminamas legendinis sūris „Džiugas“, — pasakojo „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo direktoriaus pavaduotoja Liudvina Skurdelienė.

Viktoras prisiminė, jog ūkininkavimo pradžioje paramos yra ga-

vęs pagal smulkiųjų ūkininkų programą. Padėjo ir dalyvavimas Pieno programos direktyvoje, tuomet įsigytas šaldytuvas.

Technikos ūkyje kaip ir nestinga, tačiau ji nėra nauja. Bet Viktoras su ja prisiśienauja pašarų, nudirba kitus žemės ūkio darbus.

„Visur stengiasi pagelbėti ir vaikai: Ignas prie „vyriśkųjų“ darbų, o Kristina mėgsta tvarkytis namuose“, — pasakojo Ilona. Dvejetas vaikų — Ramilda ir Egidijus yra sukūrę savo šeimas ir išvykę iš namų, bet per dabymėčius ir jie neatsisako padėti. Atvyksta su krykštaujanciais anūkeliais.

Juzumai užsiminė, kad labai gerai sutaria su visais kaimynais, stengiasi vieni kitiems padėti. Ypač malonu jiems bendrauti su Julija ir Edmundu Druskiniais.

Žinoma, pieno kokybę labai lemia pašarai. Ūkininkai savo piendavėms priruošia ne tik šienainio, bet ir augina grūdinių kultūrų, kuriuos savo malūnėliu sumala, perka mineralinių priedų ir laiżomiosios druskos.

„Visko stengiamės užsiauginti patys, todėl gyvename labai ekonomiškai, žinoma, be parduotuvės neapsieiname, bet ten įsigyjame tik būtiniausių prekių“, — pasakojo Ilona.

Ūkis su „Žemaitijos pienu“ bendradarbiauja nuo 2000 metų. Ūkininkai dirba nuoširdžiai, todėl ir patys vertina nuoširdžią partnerystę.

Ekologinio ūkininkavimo puoselėtojai

(Atkelta iš 4 psl.)

Garbius sukaktuvininkus sveikino mokslininkai — dr. Rasa Karklelienė, prof. habil. dr. Vanda Žekonienė, prof. dr. Bronius Bakutis. Nuoširdų sveikinimo žodį, įteikdamas dovanų, tarė „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo direktorius Mindaugas Čėjauskas.

Po iśkilmių bažnyćioje ekologija besidomintys ūkininkai, mokslininkai ir kiti svećiai apžiūrėjo ne tik Valerijos Birutės ir Edvardo, bet ir jų sūnaus Viliaus Žiogo laukus. O plotas gana nemažas — abu ūkiai užima apie tūkstantį hektarų žemės. Vilius, baigęs veterinarijos studijas ir įgijęs mokslo daktaro laipsnį, — taip pat ekologinio ūkininkavimo šalininkas. Jis nuo mažumės matė mamos nusiteikimą prieš chemiją netgi buitėje.

Ekologinį ūkininkavimą pasirinkę Žiogai, puoselėja pienininkystę ir mėsinę galvijininkystę. Pastaroji — sūnaus Viliaus verslas. Konferencijos dalyviams, apžiūrėjusiems ganyklas, pasėlius, techniką ir gamybos bazę, agronomė dr. Daiva Baltramaitytė priminė ekologinio ūkininkavimo sistemą: gyvūnas-organika-augalai. Žiogų ūkio pasėlių struktūrą atitinka ekologinio ūkininkavimo reikalavimus: 34 proc. užima pievos ir ganyklos, o javai — 35 proc.

Aprodydama ūkininkų laukus, mokslininkė D.Baltramaitytė pasakojo, kuo jie trėšiaimi, kaip įdirbami. Antai pašarui naudojamų kukurūzų lauką pavasarį arė, prieš sėją du kartus skuto, įterpė kraikinio mėšlo ir dar papildomai skysto mėšlo. Pasėlis buvo tris kartus vagotas.

„Galima džiaugtis, kad nebuvo vyraujančių piktžolių, nors vėliau jų ir išdygo. Tačiau kukurūzai jau buvo pakankamai sustiprėję, ir žolės jų nebenustelbs“, — pasakojo D.Baltramaitytė, rodydama vešlius kukurūzus. Kukurūzų pasėlis ryškiai skyrėsi nuo tų pasėlių, kuriuos esame įpratę matyti pagal modernias technologijas ūkininkaujančių žemdirbių laukuose. Ten paprastai nematyti jokios žolės. Lygiai taip pat buvo parodyti bei pakomentuoti raudonųjų dobilų ir motiejukų, pašarinių žirnių ir avių miśinio, kiti laukai. „Ūkininkai neperka įsėliui naudojamų paruoštų pašarinių žolių miśinių. Perkamos atskiros žolės, sumaiśomos pagal savas receptūras ir sėjamos. Tokios praktikos laikomasi todėl, kad įvairių firmų paruošti miśiniai ūkininkams atrodo netinkami. Vieni netinka dėl dirvos savybių, kituose įdėta nereikalingų žolių dalis, jos stelbia viena kitą, trećiuose netinkamos atskirų komponentų proporcijos. Ūkininkai patys kulia savo raudonuosius dobilus ir juos naudoja sėjai. Tie-

sa, tokioje sėkloje daug šiukšlių, tačiau padedant geriems kaimynams pavyksta išvalyti. Praėjusių metų derlius su visomis šiukšlėmis buvo 7 tonos, 2 t šiukšlių teko išmesti, tačiau dobilų sėklos liko 5 tonos“, — ūkininkų patirtį konferencijos dalyviams atskleidė D.Baltramaitytė.

Europietiškoje pieno fermoje karvės laikomos palaidos. Šiuo metu iš ganyklos melžti pargamos vakare.

Žiogai konferencijos dalyviams galėjo pademonstruoti modernią techniką: ir žemei dirbti, ir pašarams gaminti. V.Žiogas prisipažino, jog visas pajamas investuoja į ūkį — iki šiol nebaigęs statyti gyvenamojo namo. Tačiau, mąstydami apie ateitį, Žiogai užsiminė, jog pravartu būtų įsigyti melžimo robotų.

Ūkyje auginama daug ankštinių augalų, kurie yra baltymų šaltinis galvijų racione. Ūkininkai pašarus užsiaugina patys, jie sertifikuoti, todėl ir karvių bandos pieno kokybiniai rodikliai puikūs. Sąžininga partneryste patenkinta „Žemaitijos pieno“ bendrovė.

Pasak ūkio šeimininkų, ekologinis ūkininkavimas tapo jų gyvenimo būdu, todėl kitokio kelio jie nemato ir ateityje, nes gyvena pagal ekologijos principus — chemija negali kenkti gyvuliams, o per juos ir produktų vartotojams.

Grįžtant prie ūkio iśtakų, net sunku patikėti, kad prieš 28erius metus Žiogų ūkininkavimas „užgimė“ 15 arų sklype. Tuomet sutuoktiniai įsigijo kolektyvinį sodą Kiškėnų kaime.

Prieš tai Valerija Birutė net 38 metus išdirbo pieno pramonės technologė „Klaipėdos piene“, o vyro Edvardo darbinis stažas irgi solidus — ilgiausiai dirbo alaus darykloje ir tabako fabrike. Ūkininkavimo pradžioje augino daržoves, viśtas, vėliau kiaules. Palengva pasuko į pienininkystę, įsigijo daugiau žemės. Tik Lietuvai įstojus į Europos Sąjungą, prasidėjo didieji pokyćiai, parengtas ekologinio ūkio plėtros projektas, pagal kurį pastatyti nauji pastatai, plećiama banda.

Kitąmet Valerija Birutė ir Edvardas Žiogai švęs savo deimantines vestuves. Energingi ir žvalūs ūkininkai galėtų būti pavyzdys ne vienam, kaip reikia siekti savo užsibrėžtų tikslų. Jie susikūrė ne tik sau prasmingą gyvenimą, bet ir darbu aprūpino net 18 samdomų žmonių.

„Lenkiuosi Žiogų šeimynai, kuri paperka pavydėtinu nuoširdumu. Visada sakiau, kad žemės ūkyje turi veikti šeimos ūkiai, o tėvų darbus perimti vaikai. Manau, kad šiame ūkyje tokiu keliu ir einama“, — sakė puikiai suorganizuotoje Lauko dienoje „Gajos“ prezidentė Vanda Žekonienė.

I ateitį žvelgia su perspektyva

(Atkelta iš 4 psl.)

Žvilgsnį traukė išpuoselėta aplinka, išasfaltuoti privažiavimai prie gamybos pastatų. Buvo sunkoka suskaičiuoti ir įvardinti visus apdovanojimus, už ką Kiniuliai yra pelnę. Per šiuos metus jų dar pagausėjo. Prie tradicinės šventės Klaipėdoje, kur pagerbiami darbščiausi ir lojaliausi „Žemaitijos pienui“ ūkininkai, keturių diplomų šiemet prisijungė penktasis „Geriausiam „Žemaitijos pieno“ ūkininkui pagal visus vertinimo rodiklius“. Toks įvertinimas Vaidotui skirtas už 2015-ųjų metų rezultatus. O apdovanojimų penketukas liudija, jog Romualda ir Vaidotas — vieni iš geriausių ir lojaliausių „Žemaitijos pienui“ ūkininkų.

„Džiaugiuosi darbščių ūkininkų laimėjimais, jų nuoširdžiu darbu. Visuomet malonu dalykiškai su Kiniuliais aptarti bet kokias proble-

mas“, — sakė „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkas Vidmantas Bajarūnas.

Kur slypi ūkininkų sėkmė? Matyt, žemaitiškame būde: veikti ramiai, nesiblaškant ir užtikrintai. Žengus vieną sėkmingą žingsnį, nebijoma dar žengti keletą į priekį. Žingeidų žemaitį Vaidotą visuomet domina naujovės. Patyrimo semtasi ne tik mūsų šalyje, bet ir užsienyje.

Sumaniai naudojantis europinės paramos programomis, iškilo gamybiniai pastatai, atsirado modernios kompiuterizuotos įrangos pienininkystės ūkyje. Visa tai leidžia pasiekti aukštų pieno kokybės rodiklių.

Ūkininkai gali didžiuotis, kad iš jų melžiamų karvučių pieno gaminamas legendinis sūris DŽIUGAS, vertinamas ne tik Lietuvoje, bet ir pasaulyje, o neseniai Briuselyje apdovanotas

aukščiausiu Krištolinio skonio prizu.

Vaidotas užsiminė, jog ir šiuo metu nestovi vietoje: jau paruoštas projektas karvių melžimo ir jų šėrimo robotams įsigyti. Tai bus nemažas pažangaus ūkininkavimo žingsnis į priekį.

Dar vieną naują įgyvendina Romualda ir Vaidotas. Jie nusprendė ūkininkauti ekologiškai ir netrukus ūkis bus registruotas kaip ekologinis. Pereinamas laikotarpis puikiai įrodė, kad įmanoma susitvarkyti su nauju iššūkiu. Žinoma, ekologinis ūkininkavimas turi savo griežtų reikalavimų, bet ekonomiškai naudingas. O kur dar jo privalumai, gaminant iš žaliavos aukštos kokybės pieno produktus pirkėjams. Žinoma, pieno kokybę labai lemia pašarai. Ūkyje anksti pradeda šienapjūtę, prioritetas teikiamas silosui gaminti, kadangi,

pasak Vaidoto, tai bene 30 proc. vertingesnis pašaras.

O „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo direktoriaus Mindaugo Čėjausko, neseniai sveikinusio Vaidotą su gražiu gimtadienio jubiliejumi, komentaras trumpas ir tarsi viską pasakantis: „Tai ūkininkas, kuris gali būti pavyzdys visiems ūkininkaujantiems kolegoms“.

Ūkininkas noriai dalinasi savo patyrimu su bendraminčiais, jis neabejingas visuomeninei veiklai, yra aktyvus Lietuvos pieno ūkių asociacijos valdybos narys. „V.Kiniulio pasisakymai valdybos posėdžiuose visuomet racionalūs, gerai pasverti ir argumentuoti. Tai dalykiškas ir vertingų idėjų turintis žmogus, su kuriuo ne vienam pašnekovui malonu bendrauti“, — sakė Lietuvos pieno ūkių asociacijos administracijos direktorė Rigilda Banienė.

Be svajonės — nei darbo džiaugsmo, nei dainų

(Atkelta iš 5 psl.)

Padvelkė nauji vėjai, propaguojantys šeimyninę rangą. Augustinas, būdamas veiklus ir neabejingas naujovėms žmogus, su žmona Edita nutarė išbandyti sėkmę. Iš pradžių augino kiaules. Tai buvo 1983-ieji. Mažas pelnas iš kiaušiniųkystės vertė ieškoti kitos veiklos. Taip 1988 metais pagal Vals tiečių ūkio įstatymą Martinkams viešiemis iš pirmųjų Telšių rajone buvo atmatuota 21,35 ha žemės. O pirmoji technika — tik nedidelis traktoriukas DT-20. „Šieną pjovėme dalgiais, darbavomės grėbliais ir šakėmis“, — šiandien su šypsena prisimena Augustinas.

Reikėjo statyti tvartą, bet čia laukė kliaviniai. Pagal tuometes statybų taisykles nebuvo galima statyti didesnio kaip 20 kv.m ploto. Ką daryti? Pasistatė tokį, kokį reikėjo su savais patobulinimais sruotoms į rezervuarą nutekėti. Vėliau, jau 1994 metais, pas Martinkus lankydami konsultantai iš JAV gyrė šeiminkus už išmonę.

Ypač buvo sunkūs Martinkams 1992-1996 metai. Žūtbut reikėjo modernios technikos. Tuomet dar buvo talonai, vadinamieji vagnorėliai. „Paėmiau 2,5 milijono iš Žemės ūkio banko paskolą moderniam traktoriui pirkti ir kritau į balą, nes laikinieji pinigai buvo pažeisti į litus. Šokau į kitą banką, kad galėčiau paskolą padengti“, — prisiminė anuometes bėdas Augustinas.

Tada visa šeima — tėvai su sūnumis Nerijumi ir Karoliu — plušėjo, kad išgyventų. Spaudė sūrius, gamino sviestą, taip pat su kitais pieno produktais vykdavo į Šiaulių turgų.

„Sykį suvėlavome ten nuvykti ir radome belaukiantį didelį būrį žmonių, nes jie labai buvo pamėgę mūsų gaminamus visuomet šviežius ir skanius pieno produktus, kad iš kitų prekeivių nesiryždavo pirkti“, — prisimena Augustinas.

Ir šiuo metu ūkis turi pieno produktų perdirbimo cechelį, kuriam vadovauja sūnus Nerijus.

Ūkininkavimo pradžioje šeima glaudėsi nedideliame nusipirkta me namelyje. Kibo statyti erdvesnį, bet dėl lėšų stygiaus jis pakol kas stovi užkonservuotas.

Pažangos keliu

Apie 2004 metus Martinkai įsigijo ūkio fermą. Ją rekonstravo savo lėšomis, o įrenginėjo gavę europinę paramą. Pradėta lengviau atsikvėpti. Įrengus modernią melžimo aikštelę, pienas tiesiai iš karvės tešmens be jokio sąlyčio su oru keliauja į aušintuvą. Pieno bloke — ideali tvarka ir švara. Melžimo aikštelės plaunamos po kiekvieno melžimo. Taisyklin gas melžimas, nepriekaištinga higiena, piendavių šėrimas subalansuotais pašarais duoda puikių rezultatų.

Martinkų karvių bandos pieno kokybė puiki, ūkis dalyvauja kasdienėje pieno mėginių atrinkimo tvarkoje. Tai ekonomiškai apsimoka, nes už kokybišką pieną mokami priedai.

Ūkis bei jame besidarbuojantys šeimos nariai yra pelnę daugybę apdovanojimų: ir konkurse „Metų ūkis“, ir praėjusioje žemdirbių šventėje Klaipėdoje. Pastarojoje skirta nominacija jo šeiminkui A.Martinkui „Ūkininkui,

padariusiam didžiausią pažangą pagal visus vertinimo rodiklius“.

Aplink fermą yra apie 30 ha pievų, tad vasaros laikotarpiu gyvuliai turi kur pasigynyti. Po rytinio melžimo karvės išgenamos, o prieš vakarinį pargenamos. Vakaraš dar papildomai pašeriamos. Šienapjūtei trukdo didesni atstumai, nes pievų ploteliai išmėtyti po Tryškių ir Upynos seniūnijas. Nepaisant visų keblumų, prisiruošiama kokybiškų pašarų. Ūkis augina ir grūdinių kultūrų pašarams. Samdomas mobilus pašarų traukėtuvas-malūnas, pridedama vertingų premiksų ir paruošiamas nepriekaištingos kokybės pašaras. Karvių racioną apskaičiuoja sūnus Nerijus, turintis gyvulininkystės technologo diplomą.

Žvelgdamas į perspektyvą, Augustinas ryšis kitais metais ūkininkauti ekologiškai. Reikalavimus turėtų būti įgyvendinti nesunkus, nes ganyklų šiaip ar taip netrešia, o dirbamiems laukams faktiškai pakanka mėšlo.

Vaikai — tėvų pasididžiavimas

Edita ir Augustinas užaugino trejetą atžalų. Nerijus, baigęs Veterinarijos akademiją, o jo brolis Karolis — Aleksandro Stulginskio universitetą — jau turi savo ūkius ir yra jaunieji ūkininkai. Jie jau besimokydami pagarsėjo kaip puikūs melžėjai, laimėdami respublikinėse varžytuvėse prizinių vietų. Beje, Karolis turi pomėgį kolekcionuoti proginius medalius, be to, bando sukti į politiką ir taip save realizuoti.

Dukra Viktorija — kątik baigė

Klaipėdos universitetą. Jos rankose — turizmo ir rekreacijos specialistės diplomai. Jai jau paruoštas veiklos baras — tėvų parūpinta kaimo turizmo sodyba, prie kurios ganosi 25 retai kur matomų škotiskųjų hailendų banda. Šie gyvuliai dėl savo įspūdingų ragų atrodo grėsmingai, bet yra labai draugiški. Beje, hailendų veislė susiformavo ypač atšiauriomis klimato sąlygomis, todėl jie išstisus metus gali būti laikomi lauke, nes turi šiltus gaurus. Teigiama, kad šių gyvulių mėsoje beveik nėra cholesterolio, todėl jie ypač vertinami užsieniečių. Sutikti hailendus kaimo turizmo sodyboje — ne vienam ilgam įsimenantis siurprizas.

Santarvė ir tarpusavio supratimas — ateities variklis

Šios šeimos tvirtybė slypi sumaniai pasiskirstytuose darbuose. Tiesa, dar nepriminėme, jog sutuoktinė Edita yra ne tik medikė, bet ir puiki ekonomistė ir buhalterė.

Martinkų šiemet spalio 17-ąją laukia neeilinė bendro gyvenimo sukaktis — jie švęs 35-metį, kai drauge. „Imantis bet kokio sumanymo, reikia turėti svajonę ir siekti ją įgyvendinti“, — mąsliai sako Augustinas.

Be abejonės, kiekvienas šios darnios šeimos narys turi savo svajonę, kurią įgyvendinti stengiasi drauge. Čia, matyt, ir slypi tvirtybė. Dar vertėtų prisiminti, kad be svajonės nebūtų nei darbo džiaugsmo, nei skambių dainų, kurių nepamiršta šeimos galva Augustinas.

Žymėtam kurui įsigyti nereikės pildyti prašymų popieriuje

Siekdama sumažinti verslo administracinę naštą, Finansų ministerija siūlo nuo rugpjūčio 1 d. į elektroninę erdvę perkelti žemės ūkiui skirtų žymėtų degalų įsigijimą ir jų apskaitą.

„Modernių technologijų amžiuje popieriniai dokumentai palengva nyksta, todėl dalybės institucijos turi panaikinti šias verslo laiką gailinančias kliūti, sudarydama sąlygas kuo daugiau operacijų atlikti

elektroniniu būdu“, — sako finansų ministrė Rasa Budbergytė.

Siūloma, kad asmuo, turintis teisę įsigyti žymėtą kurą, leidimą gautų be užpildyto prašymo. Jam tereikės elektroniniu būdu prisijungti tiesiai prie Valstybinės mokesčių inspekcijos (VMI) sistemos „Mano VMI“ arba nuvykti į apskrities VMI.

Taip pat siūloma panaikinti prievolę pildyti kuro apskaitos korteles — toje pat sistemoje tiek

mokėtojas, tiek degalinės darbuotojas, tiek mokesčių administratorius žymėtų degalų likutį matys realiuoju laiku.

Atitinkamų Vyriausybės nutarimų pakeitimai parengti, įgyvendinant Vyriausybės patvirtintą Administracinės naštos mažinimo priemonių planą. Vyriausybė juos ketina svarstyti artimiausiam posėdyje.

Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos duomenimis, žymėtus degalus dabar

perka per 77 tūkstančiai žemės ūkio veiklą vykdančių įmonių bei ūkininkų, jie galėjo įsigyti 275 mln. litrų žymėto, lengvatiniu akcizo tarifu apmokestinto, dyzelino.

Nustatytas lengvatinis akcizo tarifas dyzeliniams degalams, skirtiems naudoti žemės ūkio ir žuvininkystės veikloje — 21 euras už 1000 litrų, standartinis Lietuvoje nustatytas tų pačių produktų akcizas — 330,17 euro už 1000 litrų.

Viešųjų ryšių skyrius

Skelbimai

Parduoda

Technika

Traktorių T-25 A (1986 m., TA iki 2017 m. 05 mėn., 22 kW, su kabina, kaina 2950 Eur), presą NEW HOLLAND-270 (spudulinis, kaina 750 Eur), dviejų korpusų plūgą (rusų gamybos, kaina 110 Eur). Tel. 8~682 79222.

Traktorius T-150 (kaina 1850 Eur), DT-75 (buldozeris, kaina 1550 Eur), SHANIA (savivartis, su krautuvu, kaina 5100 Eur), IVECO (savivartis, kaina 3600 Eur). Tel. 8~616 56760.

Šieno vartytuvą, kultivatorių (2,1 m pločio). Tel. 8~675 39352.

Traktorių T-40 AM (galima rinktis iš kelių) arba dalimis. Tel. 8~615 55348.

Kombainus su smulkintuvais: CLASS DOMINATOR 106 (5,1 m pločio, hidrovažiuklė, kaina 12000 Eur), CLASS DOMINATOR 76 (4 m pločio, hidrovažiuklė, kaina 11000 Eur), NEW HOLLAND 8040 (4,5 m pločio, dirbės 2500 motovalandų, kaina 10000 Eur), DRONNINGBORG 1250 (3,2 m pločio, kaina 4500 Eur), DRONNINGBORG 950 (2,5 m pločio, kaina 2000 Eur), INTERNATIONAL 8-51 (3 m pločio, be smulkintuvo, kaina 2100 Eur). Tel. 8~682 32288.

Traktorius: VALTRA T-170 (2004 m., pakaba priekyje, 170 AG, 4x4, kaina 19500 Eur), VALMET 2105 (160 AG, 4x4, kaina 10000 Eur), DEUTZ FAHR 6.30 (100 AG, 4x4, kaina 8000 Eur), ritininį presą JOHN DEERE 510 (kaina 1700 Eur). Tel. 8~682 32288.

Spudulinį presą NEW HOLLAND-270 (kaina 750 Eur), dviejų korpusų plūgus (kaina 110 Eur). Tel. 8~682 79222.

Gerą traktorių T-25 (1992 m., kaina 3000 Eur). Tel. 8~ 616 42824.

Traktorių MTZ-952, T-40 AM priekines padangas, traktorinę priekabą. Tel. 8~610 75456.

Gamyklinę 2 tonų savivartę vienos ašies priekabą (kaina 650 Eur), 4 tonų savivartę priekabą (didžioji, kaina 1250 Eur), 6 tonų mėšlo kratytuvą (kaina 700 Eur), 4 kub.m nerūdijančio plieno cisterną (apšiltinta, kaina 1500 Eur). Tel. 8~698 49536.

Miško traktorių MTZ-952 (su priekaba ir manipulatoriumi). Tel. 8~687 16526.

Priekabą 2PTS-4 (didžioji, techniškai tvarkinga), grūdus. Tel. 8~617 15920.

Priekabą 2PTS-4 (didžioji, ant žiedo, su dokumentais, kaina 1250 Eur), dviejų vietų melžimo aikštelę su ratakais ir stogeliu (kaina 320 Eur), mėšlo kratytuvus (rusiški, 6 t, kaina 1450 Eur, 7 t — 2850 Eur), grūdų sėjamąją SZT-3,6 su žolės įsėliu (kaina 1150 Eur). Tel. 8~610 02860.

2 lovius (1,5 t), buldozerį, kabinamą traktoriaus gale. Tel. 8~636 99813.

Kitas prekes

Du gerus pieno šaldytuvus: švedišką HACKMAN WEDHOLMS (1998 m., 650 l talpos), prancūzišką WESTFALIA (2001 m., 1050 l talpos). Tel. 8~615 52566.

Pieno gamintojų dėmesiiui!

Parduodami naudoti pieno šaldytuvai (2000, 3200, 3600 litrų talpos).

Dėl išsamesnės informacijos kreiptis telefonu 8~687 78886.

30-ojo gimtadienio proga:

Toma Jazdauską (liepos 31 d.) — operatorių.

35-ojo gimtadienio proga:

Andžej Kozlovskij (liepos 21 d.) — vairuotoją vadybininką;

Asta Šarlauskiene (liepos 30 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“).

40-ojo gimtadienio proga:

Džiuljetą Macevičienę (liepos 16 d.) — gamybos darbininkę;

Vaidą Danielių (liepos 31 d.) — vairuotoją laborantą;

Eleonorą Almanovą (liepos 5 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“).

45-ojo gimtadienio proga

Alvydą Smilgevičių (liepos 5 d.) — krovėją;

Iloną Bagdonienę (liepos 8 d.) — pieno surinkėją;

Daivą Libikiene (liepos 3 d.) — gamybos darbininkę;

Giedrę Jankauskiene (liepos 1 d.) — prekių grupės vadovę (UAB „Čia Market“);

Daivą Bučeliene (liepos 3 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“).

50-ojo gimtadienio proga:

Stanislavą Pronckienę (liepos 25 d.) — patalpų ir aplinkos prižiūrėtoją pagalbinę darbininkę;

Albiną Basį (liepos 30 d.) — šaltkalvį;

Ievą Karinauskiene (liepos 22 d.) — produkcijos atrinkėją.

55-ojo gimtadienio proga:

Rimą Trijonienę (liepos 17 d.) — gamybos darbininkę;

Daivą Žemaitienę (liepos 19 d.) — užsakymų priėmėją;

Nijolę Leonavičienę (liepos 11 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“);

Kazimierą Tribičių (liepos 7 d.) — vairuotoją laborantą (ABF „Šilutės Rambynas“);

Valdeną Blyžienę (liepos 23 d.) — gamybos darbininkę (AB „Klaipėdos pienas“).

60-ojo gimtadienio proga:

Česlovą Ožemblauskį (liepos 19 d.) — katilinės operatorių;

Petrą Karpį (liepos 30 d.) — vairuotoją ekspeditorių;

Josifą Kačarevskij (liepos 26 d.) — vairuotoją ekspeditorių;

Arvydą Brasą (liepos 9 d.) — meistrą (UAB „BMVK“);

Nijolę Vežbickaitę (liepos 2 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“);

Genuelę Čepienę (liepos 7 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“).

65-ojo gimtadienio proga:

Eugenijų Kužą (liepos 29 d.) — pieno surinkėją.

35 metų darbo sukakties proga:

Danguolę Pociuviene (dirba nuo 1981-07-13) — buhalterę (AB „Klaipėdos pienas“).

30 metų darbo sukakties proga:

Dalią Gecienę (dirba nuo 1986-07-29) — vyriausiąją buhalterę;

Gediminą Petrauską (dirba nuo 1986-07-25) — šaltkalvį-elektrokarą vairuotoją.

25 metų darbo sukakties proga:

Arūną Jerumbauską (dirba nuo 1991-07-19) — automatiką;

Dianą Valužienę (dirba nuo 1991-07-12) — vyr. užsakymų priėmėją.

20 metų darbo sukakties proga:

Arvydą Žutautą (dirba nuo 1996-07-08) — apsaugos darbuotoją;

Kęstutį Narvilą (dirba nuo 1996-07-05) — automatiką;

Saulių Viskontą (dirba nuo 1996-07-09) — vairuotoją vadybininką;

Birutę Jelinskiene (dirba nuo 1996-07-03) — laborantę (UAB „NTL“).

15 metų darbo sukakties proga:

Arūną Šimkevičių (dirba nuo 2001-07-17) — vairuotoją laborantą;

Renatą Bučiuvienę (dirba nuo 2001-07-12) — gamybos vadovę.

10 metų darbo sukakties proga:

Eglę Martinkienę (dirba nuo 2006-07-04) — meistrę;

Virginijų Lileikį (dirba nuo 2006-07-01) — vairuotoją laborantą;

Astą Kontvainienę (dirba nuo 2006-07-25) — operatorę (UAB „BMVK“).

5 metų darbo sukakties proga:

Vandą Giedraitienę (dirba nuo 2011-07-04) — sūrių įvilkimo ir realizacijos cecho gamybos darbininkę (ABF „Šilutės Rambynas“).

ANNO 1950
PREMIUM
DIONE
DAIRY ICE CREAM

SURINKITE
30 vnt. DIONE
ledų pakuočių

GAUKITE
AGNĖS
JAGELAVIČIŪTĖS
sukurtą
laisvalaikio
rankinę!

Dovanų kiekis ribotas

AGNĖ JAGELAVIČIŪTĖ

Dovanas atsiimti galite
Douglas parduotuvėse ir prekybos
vietose, nurodytose www.dione.lt

Rankų darbo rankinės
oldfisherbags.com

Leidžia: Lietuvos pieno ūkių asociacija.
Luokės g. 73, LT-87140 Telšiai, Lietuva.
Tel.: +370-444-22391, faksas +370-444-69210.
El.paštas: LPUA.info@gmail.com www.lpu.info

Redakcinė kolegija:
Rigilda Baniene;
Irena Baltrušaitienė; Jolanta Bitinienė;
Mindaugas Čėjauskas.

Spausdino Šiaulių „Titnago“ spaustuvė.
2 sp. l. Leidžiamas
nuo 1995-09-23, kartą per mėnesį.
Tiražas 3000 egz.

Dar daugiau naujienų
ir elektroninė parduotuvė
www.dziugashouse.lt

Rašykite! Skambinkite!

Norintys pirkti ar parduoti galvijus, žemės ūkio techniką,
kitas su ūkininkavimu susijusias prekes, **ISSN 1648-777X**
galite kreiptis tel. +370 444 22391,
el. paštu: lpua.info@gmail.com

www.lpu.info

